

Джузепе Феста

МЕЧАТА ПЪТЕКА

Издателство „Фюм“

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

©2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

©2016 for this book in Bulgarian language – Fiut Publishing House

Text by Giuseppe Festa

Cover illustration by Dario Picciau

Original edition published by Adriano Salani Editore s.r.l., Milano

Original title: **Il Passaggio dell' Orso**

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123

Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Мечата пътека

©Илюстрация на корицата Дарио Пичао

©Издателство „Фюм“, 2016

Текст Джузепе Феста

Превод Нели Раганова

ISBN: 978-619-199-180-8

Първа глава

В бърлогата беше студено и миришеше на зима. През тесния отвор, все още незатрупан от снега, едва-едва проникваше бледа светлина. Навън слабо то януарско слънце потъваше бавно в мекото одеяло на облаците.

Коти лежеше на една страна. Това беше първото ѝ раждане, но водена от инстинкта си, тя беше приготвила мека постелка от мъх, трева и сухи листа. Не за себе си, а за малкото. Когато раждането започна, мечката легна до това меко легло. Навън снежинките се сипеха на гъсти рояци и обвиваха гората в бяла мъгла. Върховете на Камошара, в чиито поли беше бърлогата, вече бяха покрити със сняг.

Това беше най-силната снежна виелица в планините на Аbruцо през последните години.

Едно-едно-осем.

Едно-едно-осем.

Сандро набра номера за пореден път и за пореден път връзката се разпадна. Преди разговорът да прекъсне, той едва успя да съобщи адреса и да каже защо се обажда.

Лучия лежеше на леглото и дишаше тежко. Раждането беше започнало преди час. Тя се опитваше да диша, както я бяха учили на курса, но ѝ беше трудно да си спомни какво точно ѝ бяха казали. А нямаше как да стигнат до болницата в Кастел ди Сангро – снегът беше затрупал всички пътища в планината. Трябваше да се оправят без лекар.

Звънецът на входната врата отекна тревожно из цялата къща. Сангро се втурна да отвори. През снежния вихър едва се виждаше гребната фигурка на Солина, възрастната акушерка, която живееше малко по-нагоре на улицата. Поне тя гоиде.

– Благодаря, че дотича веднага! – притеснено рече Сангро.

– Че как няма да дотичам! Като ми се обади, точно месех тесто за ньоки. Трудна работа е това на моите години, ама утре ще идват внучетата... Макар че в това време кой знае дали ще успеят. Ако не дойдат, мога да ви дам малко ньоки, че ще излязат много. На мен не ми трябва толкова, стара съм вече и не мога...

Сангро я прекъсна:

– Солина, Лучия вече... – той не довърши и я гръпна да влезе.

– А, разбира се, разбира се! Едно детенце иска да се роди. После ще мислим за нюките.

Щом старата акушерка влезе в стаята, по

изкривеното от болка лице на Лучия се плъзна страдалческа усмивка. Солина приближи до леглото и сложи ръка на челото ѝ, после опря глан на корема ѝ.

– В кой месец си?

– Осми и половина. Идва... Идва малко рано – отговори Лучия на пресекулки.

– Родените по-рано после са по-силни – успокой я акушерката.

Лучия с мъка потисна вика си.

– Страх ме е, Солина! – почти шепнешком изрече тя, щом болката премина. – Точно днес ли трябваше да стане, когато пътищата са затворени!

– От какво те е страх, момиче? По мое време съм помогнала да се родят половината жители на Валеа Бареа, не знаеш ли? Вярно, че отдавна не съм го правила, защото откакто има болница, всички ходят там, но тая работа е нещо, дето не се забравя. Същото е като месенето на ньоки, стига да си спомниш какво трябва и...

Сандро се закашля, за да прекъсне излиянията на Солина.

– Сандрино, донеси ми малко топла вода, един голям леген и брашно – нареди тя.

– Брашно ли?

– Брашно, брашно! Ако не набрашния ръцете си, те се потят и сина ти ще го търсим долу на пътя.

Сандро се изчерви и излезе от стаята.

– А, и кърпи! – извика след него акушерката. – И ако може и чаша вода за мен, защото не знаеш как съм тичала долука.

В този момент лампата премигна и угасна. Угасна и уличното осветление.

Селото потъна в мрак.

Снегът затрупа отвора на пещерата, в която беше бърлогата. Изчезна и последната светлинка и мечото леговище потъна в мрак.

Коти дишаше тежко. Беше уморена, много уморена. Раждането беше по-трудно, отколкото очакваше. Едва си поемаше дъх.

Усецаше малкото да се движи непохватно до нея. Нейното мече, нейният Суури! Беше се родил преди няколко минути. Коти усърдно заблiza треперещото от студ мече, което присвиваше затворените си клепачи и се мъчеше да разбере какъв е този нов свят, толкова различен от корема на майка му. Коти го побутна с муцуна към пълните си с мляко гърди. Малкото се залепи лакомо за тях.

В този момент мечката отново усети болка.

Още не се беше свършило.

Трябваше да запали свещи в спалнята, да вземе електрическия фенер, за да отиде в кухнята, какво още? А, да, брашно!

Сандро притичваше припряно между спалнята и кухнята, за да занесе на Солина всичко, което тя искаше.

Беше изплашен. Животът на Лучия и на сина му лежеше в набрашнените ръце на тази старица, която не беше помагала да се роди дете поне от трийсет години. Надяваше се операторката от 112 да е записала поне адреса. Макар че в тази виелица изобщо не беше ясно дали линейката ще може да тръгне.

Изведнъж се чу вик. Сандро се стресна и изпусна на земята съда с вряла вода, който приготвяше за Солина. Втурна се в стаята точно когато старата акушерка плесна силно дупето на бебето.

Неговото дете!

Но нещо не беше както трябва.

– Виж го ти! Роди се, а не иска да изплаче... – измърмори старицата.

Сандро уплашено погледна жена си. Лежеше омаломощена, със затворени очи. Акушерката отрязва пъпната връв. Сандро приближи пребледнял като платно.

Още един шамар... два, три.

Най-после детето потрепна и се чу оглушителен рев.

Лучия отвори очи, а Солина подгаде увитото в затоплена мека кърпа бебе на баща му. С разтреперени от вълнение ръце Сандро го показа на Лучия. Не можеше да каже нищо. Не го би-

Ваше много в думите, но очите му бяха пълни със сълзи.

– Лука... – прошепна Лучия и погали бузката на бебето.

Пое го нежно и го сложи на гърдите си. После се разплака. После се засмя. После пак се разплака. Накрая плачеше и се смееше едновременно.

– Ей! – чу се от антрето непознат глас. – Има ли някой тука? Тука ли има раждане?

Лекарят от 112.

Солина доволно тръсна глава.

– И това мина. Ако нямате нищо против, сега ще тръгвам, че оставих соса на печката.

Стоновете на Карху изпълниха бърлогата. След малко се роди и второто мече. За разлика от брат си, то скимтеше и се въртеше неспокойно. Коти облиза хубаво и него и се опита да го побутне към гърдите си, но малкото мърдаше и се мъчеше да се изправи на крака, нетърпеливо да види новия свят. Скоро обаче режещият стуг го върна сред гъстата козина на майка му. Мечето засука лакомо, като от време на време неволно побутваше с лапа братчето си. Суури понасяше това спокойно, без да се гразни. Когато двете мечета най-накрая заспаха, Коти се отпусна. Зимата беше дълга, щяха да минат месеци, преди да излязат от бърлогата.

Усети как клепачите ѝ натезават и тя заспа, като притискаше към себе си малките със силните си лапи. Навън снегът пак заваля.

Беше време да продължи зимния си сън.

На няколко крачки от бърлогата две тежки обувки оставиха дълбока следа в снега. Сред снежната виелица един мъж в черни грехи се промъкваше предпазливо между дърветата. Вятърът брулеше лицето му. В ръцете си стискаше стоманени въжета.